

บทที่ 2

เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่มีส่วนเกี่ยวข้อง เป็นเครื่องมือที่จะช่วยชี้แนวทางให้การวิจัยชัดเจน ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่มีส่วนเกี่ยวข้องในเรื่องต่อไปนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน
2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนเด็กที่พูดภาษาถิ่น
3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับนิทานพื้นบ้าน

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน

ความหมายของการอ่าน

มีผู้ให้ความหมายของการอ่านไว้หลายประการ เช่น

ประเทิน มหาจันทร์ (2523, หน้า 17) กล่าวถึงความหมายของการอ่านไว้ว่า การอ่าน หมายถึง กระบวนการในการแปลความหมายของตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ที่มีการจัดบันทึกไว้

ก่อ สวัสดิ์พาณิชย์ (2509, หน้า 3-4) และ โกชัย สาริกบุตร (อ้างใน ฌวีลักษณ์ บุณยะกาญจน, 2525, หน้า 2) ได้กล่าวพร้อมกันว่า การอ่าน หมายถึง การแปลความหมายของตัวอักษรออกมาเป็นถ้อยคำและความคิด แล้วนำความคิดนั้นมาใช้ให้เป็นประโยชน์ เดอชานท์ (Dechant, 1964, pp. 10-12) ให้นิยามว่า เป็นการติดต่อสื่อสารจาก ผู้เขียน ไปสู่ผู้อ่าน ซึ่งการติดต่อสื่อสารจะเกิดขึ้นเมื่อผู้อ่านสามารถอ่านความหมายจากสิ่งที่อ่านได้

จุฑามาศ สุวรรณโคตร (2519, หน้า 27) ให้นิยามคำว่า การอ่าน หมายถึง การรับรู้ข้อความในสิ่งพิมพ์หรือในสิ่งที่เขียนขึ้น หรือการรับรู้เครื่องหมายสื่อสาร ซึ่งมีความหมาย และสามารถสร้างความเข้าใจแก่ผู้อ่าน โดยอาศัยประสบการณ์ที่ผ่านมาของผู้อ่านประกอบด้วย เกรย์ (Gray, 1948 อ้างใน ถนอมวงศ์ ล้ำยอดมรรคผล, หน้า 175-176) กล่าวว่า การอ่านคือการเข้าใจภาษาของผู้เขียนและของสิ่งพิมพ์นั้น จับแนวความคิดจากกลุ่มคำและความหมายต่างๆ จากกลุ่มคำนั้นๆ และจำแนกไว้เป็นกระบวนการ 4 ระดับ ซึ่งสรุปได้ว่ากระบวนการอ่านประกอบด้วย

1. การรู้จักคำ หมายถึง การตระหนักหรือระลึก รู้ประสบการณ์จากการถูกกระตุ้นด้วยสัญลักษณ์ คือผู้อ่านรู้สึกและรู้จักคำพอที่จะเข้าใจความหมาย
2. การเข้าใจความหมาย ของคำ วลี และประโยค คือเมื่อเห็นคำต่างๆ ที่ประกอบเป็นข้อความ เข้าใจความหมายไปตามลำดับ โดยเห็นว่าผู้อ่านต้องใช้ประสบการณ์เดิมของตน มาช่วยตีความหมายของคำในบริบทนั้น ต้องพิจารณาจุดประสงค์ของผู้เขียน อคติ หรือความรู้สึกที่ผู้เขียนต้องการสื่อ
3. ชั้นปฏิบัติการ คืออ่านไปคิดไป ต้องอ่านโดยมีทั้งสติและปัญญา และความรู้สึก ประเมินได้ว่าข้อความนั้น ผู้อ่านจะยอมรับหรือปฏิเสธด้วยเหตุผลใด
4. การบูรณาการขั้นนี้ ผู้อ่านต้องนำความหมายจากข้อความที่อ่าน ไปสร้างความคิดใหม่ได้

จากความหมายของการอ่านดังกล่าวข้างต้น อาจจะสรุปได้ว่า การอ่านคือ การแปลความของสัญลักษณ์ที่ใช้แทนคำพูด ให้ได้ความหมายอย่างสมบูรณ์ โดยอาศัยประสบการณ์เดิมของผู้อ่านเข้าช่วยแปลและรวบรวมความคิดเข้าด้วยกันจนเกิดภาพในสิ่งที่อ่านชัดเจน ที่เราเรียกว่า โภชนา แต่บางครั้งความรู้ที่ได้รับ อาจจะ ได้ไม่เท่ากัน ทั้งนี้เนื่องจากความแตกต่างระหว่างบุคคล และการอ่านเป็นพฤติกรรมที่ต้องได้รับการฝึกฝนอย่างจริงจังจึงจะก้าวหน้า

วัตถุประสงค์ในการอ่าน

รสา วงศ์ยังอยู่ (2509, หน้า 289) และ ดุษฎี ลีห์ละเมียร (2521, หน้า 67-71) ได้กล่าวถึงวัตถุประสงค์ของการอ่านสรุปได้ดังนี้

1. อ่านเพื่อทราบข่าวสารข้อเท็จจริง เป็นการอ่านที่รวดเร็ว สิ่งที่ต้องการจากการอ่านคือ คำตอบสั้น ๆ
2. อ่านเพื่อความเพลิดเพลิน
3. อ่านเพื่อการศึกษาค้นคว้า เพื่อให้รู้และเกิดความเข้าใจ สามารถวิพากษ์วิจารณ์เรื่องที่อ่านได้
4. อ่านเพื่อจับใจความ โดยอ่านอย่างละเอียดทุกตัวอักษร แล้วสรุปใจความสำคัญในหลายแง่ เช่น เก็บเนื้อเรื่องสำคัญ เก็บความรู้หรือข้อมูลที่สำคัญๆ แนวความคิดของผู้เขียน และเก็บจุดมุ่งหมายสำคัญของเรื่อง
5. อ่านเพื่อจับใจความส่วนรวม เพื่อให้เข้าใจเนื้อหาส่วนรวมของเรื่อง หรือหนังสือ อันจะทำให้มองเห็นความสัมพันธ์ของรายละเอียดต่าง ๆ
6. อ่านเพื่อแสดงความคิดเห็น เป็นการใคร่ครวญหาเหตุผล และตรวจสอบความรู้สึกนึกคิดหลังจากที่อ่านจบ หรืออาจจะคิดไปพร้อม ๆ กับที่อ่าน เป็นผลให้มีความรู้ความเข้าใจแตกฉานในเรื่องที่อ่านได้ลึกซึ้ง
7. อ่านเพื่อเข้าถึงรส เพื่อให้เข้าใจและซาบซึ้งในรสของงานเขียนประเภทต่าง ๆ

ประโยชน์ของการอ่าน

ประโยชน์ของการอ่านเมื่ออยู่มากมายหลายประการ กล่าวได้ว่า การอ่านเป็นกิจวัตรประจำวันอย่างหนึ่งของมนุษย์เกือบทุกคน ไม่ว่าจะมียุคประสงค์ในการอ่านอย่างไร ผู้อ่านย่อมได้รับประโยชน์จากการอ่านนั้นโดยตรง

วาลี รูปนวงศ์ศานติ (2520, หน้า 30-31) และ ชุตินา สัจจามังห์ (2525, หน้า 9) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการอ่านไว้หลายประการ อาทิ ทำให้ผู้อ่านได้รับความรู้เพิ่มขึ้น พัฒนาความคิด ช่วยปรับปรุงบุคลิก ทำให้เกิดความก้าวหน้าในอาชีพ ช่วยแก้ปัญหา

ในใจ เป็นการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ เกิดความจรรโลงใจ ได้คติธรรมจากเรื่องที่อ่าน ได้พักผ่อนและความเพลิดเพลิน ทำให้ทันต่อเหตุการณ์ สนองความพอใจส่วนตัว ส่งเสริมความสนใจทางวิชาการ ช่วยปลดเปลื้องความรู้สึกค้ำอัย ช่วยเสริมพลังทัศนคติหรือเปลี่ยนทัศนคติต่อเหตุการณ์ที่เกิดปัญหาความขัดแย้งอีกด้วย เป็นต้น

โดยสรุป การอ่านมีประโยชน์มากมายหลายประการ ผู้อ่านจะได้รับประโยชน์อะไร มากน้อยเพียงใดจากการอ่านย่อมขึ้นอยู่กับความเข้าใจของผู้อ่านเป็นสำคัญ กล่าวคือ สามารถผสมผสานความรู้เดิม ประสบการณ์เดิมที่ได้รับเข้ากับความรู้ใหม่ที่ได้อ่านแล้วขยายความรู้ความจำให้ไกลออกไปจากเดิมอย่างสมเหตุสมผล ซึ่งความเข้าใจดังกล่าวจะแสดงออกด้วยพฤติกรรม 3 ประการ คือ การแปลความ การตีความ และการขยายความนั่นเอง

การสอนอ่าน

การสอนอ่าน ครูควรสอนให้เป็นไปตามกระบวนการเรียนการสอนในวิชาหลักอื่น ๆ คือต้องมีการศึกษาหลักสูตร วัตถุประสงค์ ตั้งจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม ดำเนินการสอนให้สอดคล้องกับจุดประสงค์และวัตถุประสงค์ให้รอบคอบเที่ยงตรง

การสอนอ่านในโรงเรียนมี 2 แบบ คือ

1. การอ่านออกเสียง ซึ่งการอ่านออกเสียงนั้น ช่วยให้นักเรียนมีทักษะในการอ่านมาก เพราะนักเรียนต้องจำสระ พยัญชนะตัวสะกดได้ จึงจะอ่านได้ถูกและช่วยให้อ่านออกได้คล่องแคล่ว ทำให้รู้สึกชอบบทกวี เช่น การอ่านทำนองเสนาะ ทั้งเป็นการฝึกความกล้า ส่งเสริมบุคลิกภาพ ในขณะที่นักเรียนได้อ่านให้ครูหรือเพื่อนฟัง ในการสอนอ่านออกเสียง ครูต้องคอยแก้ไข การสะกดคำ การอ่านคำควบกล้ำ เสียงสระ วรรณยุกต์ ความซ้ำเร็ว วรรณตอน น้ำเสียง เพื่อให้เกิดความรู้สึกคล้อยตามไป และผู้ฟังจะได้ฟังจับใจความได้ถูกและมีอารมณ์คล้อยตามไป

2. การอ่านในใจ การอ่านในใจ มีความสำคัญและมีประโยชน์เพราะเป็นการอ่านเพื่อศึกษาหาความรู้ ความบันเทิง ตลอดจนเป็นการอ่านที่จำเป็นโดยทั่วไปในชีวิตประจำวัน ครูต้องฝึกให้นักเรียนมีทักษะตั้งแต่แรกเรียน ครูต้องส่งเสริมให้อ่านได้รวดเร็วพร้อมกับเข้าใจ

เรื่องที่อ่าน ส่งเสริมให้อ่านหลายแบบ เช่น อ่านจำข้อความบางตอน อ่านจับใจความ อ่านเพื่อความบันเทิง ในการสอนอ่านในใจทุกครั้ง ครูควรให้นักเรียนรู้ความมุ่งหมายของการอ่าน และครูควรหาวิธีทดสอบการอ่านของนักเรียนเสมอ เช่น อ่านในใจข้อความสั้น ๆ แล้วตอบคำถามให้นักเรียนวาดภาพจากข้อความที่อ่าน ตั้งคำถามจากเรื่องที่อ่าน เล่าเรื่องจากเรื่องที่อ่าน เป็นต้น

ก๋อ สวัสดิ์พาณิชย์ (2509 หน้า 152-156) ได้เสนอแนะวิธีการสอนไว้ว่า

1. ก่อนจะสอนอ่านเรื่องใด ครูควรทำความเข้าใจร่วมกับนักเรียนถึงการวางจุดประสงค์ในการอ่าน
2. ค้นหาศัพท์ใหม่และแปลคำศัพท์นั้น โดยส่งเสริมให้ใช้พจนานุกรม
3. เมื่อค้นพบข้อความที่ซับซ้อน ครูกับนักเรียนควรช่วยกันตีความหมาย ขณะเดียวกัน ครูควรใช้คำถามแนะให้นักเรียนคิด
4. การอธิบายข้อความที่ยุ่งยากซับซ้อน ครูควรใช้แผนภูมิ รูปภาพ ฯลฯ
5. เมื่ออ่านเรื่องใดจบ ครูควรให้นักเรียนคิด ทบทวน เหตุการณ์หรือใจความสำคัญที่ได้อ่านมา
6. การทดสอบความรู้ที่ได้จากการอ่าน ควรเป็นการสอนที่让孩子ได้คิดค้น แก้ปัญหา อันจะทำให้นักเรียนเฉลียวฉลาด และใช้ความคิดอย่างมีหลักเกณฑ์มากขึ้น

ในการสอนอ่านนั้น ครูควรคำนึงถึงความพร้อมด้วย ความพร้อมในการอ่านเป็นสิ่งสำคัญประการแรกของเด็กในการพัฒนาการอ่าน ตั้งแต่ชั้นแรกเริ่ม ไปสู่ขั้นอื่นๆ อันจะทำให้เด็กได้สามารถบรรลุขั้นการอ่านอย่างสมบูรณ์ได้ในที่สุด ความพร้อมในการอ่านนั้น น่าจะหมายถึงพัฒนาการระดับหนึ่งที่จะช่วยให้เด็กเรียนอ่านได้ โดยไม่มีอุปสรรคมากนัก หรือสามารถเรียนได้ในอัตราเร็วซึ่งเป็นอัตราปกติสำหรับเด็กทั่วไป (กรมสามัญศึกษา, 2520, หน้า 11)

ความพร้อมในการอ่านย่อมเกิดจากความพร้อมหลายๆ ด้าน ดังนี้

1. ด้านกายภาพ ความเจริญทางร่างกาย โดยทั่วไปมีความสำคัญต่อการอ่านมาก ได้แก่ การมองเห็น สายตา การฟังหรือการได้ยิน การออกเสียง การพูด สุขภาพ และเพศ

2. ด้านสติปัญญา ความสามารถด้านสติปัญญาและพัฒนาการทางสมอง นับเป็นส่วนสำคัญอย่างหนึ่งในการอ่าน

3. ด้านสิ่งแวดล้อม ได้แก่ พื้นฐานด้านภาษาที่ได้รับจากที่บ้าน เด็กที่มาจากครอบครัวที่พ่อแม่รักการอ่านส่งเสริมลูกให้อ่านเสมอ ลูกก็就会有ความพร้อมได้เร็ว รวมทั้งประสบการณ์ต่าง ๆ ในสังคม ตลอดจนเศรษฐกิจก็เป็นปัจจัยสำคัญ

4. ด้านอารมณ์ การจูงใจ และบุคลิกภาพ ได้แก่ การมีความมั่นคงทางอารมณ์ จิตใจ ความต้องการที่จะอ่าน หากเด็กเริ่มอ่าน เมื่อได้รับความสำเร็จในการอ่าน ก็ย่อมเกิดความเชื่อมั่นในตนเอง เสริมให้มีบุคลิกภาพที่ดี และพร้อมที่จะขยายขอบเขตของการอ่านออกไป

สิ่งที่ครูสอนอ่าน โดยเฉพาะในระดับประถมศึกษาควรปฏิบัติที่ อัญชิตี แจ่มเจริญ (2526, หน้า 85) ได้แนะนำเอาไว้ว่า ครูควรปฏิบัติในการสอนอ่านแก่เด็กระดับประถมศึกษา คือ

1. ศึกษาความต้องการ และความสนใจของนักเรียนเพื่อจะได้จัดอุปกรณ์ หนังสือที่จะช่วยส่งเสริมการอ่านได้ถูกต้อง
2. ทราบบุคลิกภาวะ และอายุของนักเรียนเพื่อที่จะจัดสอนให้เหมาะสม
3. เปิดโอกาสให้นักเรียน ได้แสดงความคิดเห็นต่างๆ เพื่อสังเกตทัศนคติ และการใช้ภาษาของแต่ละคน
4. จัดกิจกรรมต่างๆ ที่สนุกและอำนวยความสะดวกการเรียนรู้ของนักเรียน เช่น ร้องเพลง บทบาทสมมติ หรือกิจกรรมที่นักเรียนมีบทบาท
5. ประดิษฐ์อุปกรณ์เพื่อดึงดูดความสนใจ
6. ประเมินผลการอ่านของนักเรียนในแบบต่าง ๆ ทั้งที่เป็นกลุ่มใหญ่ และรายบุคคล เพื่อที่จะได้ทราบพัฒนาการที่แท้จริง
7. ครูควรระลึกเสมอว่า นักเรียนทุกคนต้องการประสบความสำเร็จ ต้องการคำชมเชยจากครู การยอมรับจากเพื่อน สิ่งเหล่านี้คือกำลังใจสำคัญที่จะทำให้ นักเรียนก้าวหน้า ครูต้องให้นักเรียนทุกคนมีโอกาสได้รับความภูมิใจ
8. เมื่อพบว่านักเรียนคนไทยมีข้อบกพร่องในการอ่าน ครูควรหาทางช่วยเหลือเป็นพิเศษและคำนึงว่าวิธีการหนึ่งอาจเหมาะกับเด็กคนหนึ่ง แต่ไม่เหมาะกับอีกคน

การส่งเสริมนิสัยรักการอ่านนั้น โรงเรียนมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งเพราะเป็นสถานที่แห่งแรกที่เด็กจะได้เรียนรู้จากโรงเรียนว่าหนังสือจะให้อะไรแก่ตนได้บ้าง (แม็กมาส ชาวลิต, 2509, หน้า 32-33) อย่างไรก็ตาม การจัดหาหนังสือให้กับเด็กนั้น ผู้ที่เกี่ยวข้องต้องคำนึงถึงหลักจิตวิทยาและความสนใจของเด็กในแต่ละช่วงด้วยเพื่อที่จะได้จัดให้เด็กได้ถูก รัฐจวน อินทรกำแหง (2520, หน้า 58-61) ได้แบ่งช่วงความสนใจของเด็กเล็กเป็น 4 ช่วง สรุปได้ดังนี้

1. อายุ 2-4 ปี เด็กจะสนใจตนเองและเด็กในวัยเดียวกัน ชอบฟังคำพูดที่คล้องจองกัน การเท่กลุ่ม การร้องเพลง เริ่มเรียนรู้เป็นคำ ๆ และเริ่มจำคำใหม่ ๆ ชอบดูสีโดยเฉพาะสีสด ๆ ชอบสัตว์โดยเฉพาะเด็กที่มีสัตว์เลี้ยงของตนเอง ชอบดูรูปหรือฟังเรื่องใกล้เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมของตน

2. อายุ 4-6 ปี ในวัยนี้เริ่มมีความคิดคำนึง จินตนาการมากขึ้น ชอบเรื่องนางฟ้า เทวดา นิทาน นิยายต่าง ๆ สนใจอยากรู้อยากเห็นเกี่ยวกับธรรมชาติของคน สัตว์ ต้นไม้ สนใจเรื่องเกี่ยวกับชีวิต สิ่งแวดล้อม ชอบหนังสือที่มีรูปภาพ

3. อายุ 7-8 ปี เป็นวัยที่ยังชอบนิทาน นิยายอยู่ นอกจากนี้ยังสนใจเกี่ยวกับชีวิตจริงมากขึ้น ชอบฟังและอยากรู้เรื่องของเด็กอื่นในวัยเดียวกันว่ามีชีวิตความเป็นอยู่อย่างไร และชอบเรื่องชวนคิด ในช่วงนี้เด็กชายและเด็กหญิงอาจแยกความสนใจในการอ่านแตกต่างกันบ้าง เพราะรสนิยมการชอบของเด็กหญิงในขณะนี้ ยังคงชอบตุ๊กตา ของเล่นสวย ๆ งาม ๆ เสื้อผ้า ในขณะที่เด็กชายชอบรถยนต์ เรือบิน และเครื่องบินต่าง ๆ

4. อายุ 9-10 ปี เป็นช่วงที่มีความสนใจในการอ่านเริ่มฟักตัวจริงจัง เด็กชายและเด็กหญิงแยกกันอ่านตามความสนใจของตน เด็กหญิงชอบเรื่องกระจุกกระจิม นิทาน นิยาย เด็กชายชอบเรื่องเครื่องบินรถกลไก การผจญภัย ความตื่นเต้น

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนเด็กที่พูดภาษาถิ่น

อิทธิพลของภาษาถิ่น

ปัจจุบัน เราได้ใช้ภาษาไทยกลางเป็นภาษามาตรฐานของประเทศ การเรียนการสอนในโรงเรียนล้วนแต่ใช้ภาษาไทยกลางทั้งสิ้น แต่ยังมีคนไทยเป็นจำนวนมากที่ใช้ภาษาถิ่นเป็นภาษาแม่ (Mother tongue) จึงก่อให้เกิดปัญหาในการเรียนการสอนสำหรับนักเรียนประถมศึกษา เพราะภาษาที่นักเรียนใช้พูดที่บ้านแตกต่างจากภาษาที่ครูใช้สอน และภาษาในแบบเรียน ทั้งนี้เกิดจากอิทธิพลของภาษาถิ่น สุโร พงษ์ทองเจริญ และคณะ (2524) ประพนธ์ เรืองณรงค์ (2513) ได้สรุปว่า ปัญหาการสอนภาษาไทยแก่เด็กที่พูดภาษาถิ่น หรือผู้ที่พูดภาษาไทยไม่ได้มีมาก ถ้าหากใช้วิธีการสอนเช่นเดียวกันกับผู้พูดภาษาไทยถิ่นกลาง นักเรียนจะไม่เข้าใจสิ่งที่ครูพูด เพราะนักเรียนพูดภาษาไทยกลางไม่ได้ หรือพูดได้ก็ไม่ถูกต้อง รวมทั้งไม่เข้าใจคำศัพท์สำนวนต่างๆ ใน บทเรียน เวลาอ่านเขียนก็จะมีอาการแทรกแซงจากภาษาถิ่น ขณะอยู่ในโรงเรียน แม้ครูจะห้ามนักเรียนพูดภาษาถิ่น ก็ไม่ได้ทำให้การใช้ภาษาไทยกลางถูกต้อง ปัญหาเหล่านี้เป็นเหตุหนึ่งที่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยต่ำ และยังเพิ่มภาระในการสอนของครูมากกว่าปกติด้วย

การสอนเด็กที่พูดภาษาถิ่น

เขตการศึกษา 2 (2526, หน้า 114) ซึ่งเป็นเขตที่ครอบคลุม 4 จังหวัดภาคใต้ ได้มีปัญหาทางการสอนภาษาไทยเช่นกัน และได้เสนอแนะคุณลักษณะของครูสอนภาษาไทยแก่นักเรียนเริ่มเรียนที่พูดภาษาไทยไม่ได้ว่า ควรมีลักษณะดังนี้

1. มีทัศนคติที่ดีต่อชุมชนไทยมุสลิม
2. มีบุคลิกลักษณะดี มีความเข้าใจในขนบธรรมเนียมประเพณีของชาวไทยมุสลิม
3. มีความรู้ดีทั้งวิชาที่สอนและความรู้ทั่วไป
4. เอาใจใส่ในการสอน มีการเตรียมการสอนเตรียมอุปกรณ์เสมอ
5. รู้จักติดต่อสมาคมกับผู้ปกครองนักเรียนเสมอ

ทองคำคุณ หงส์พันธ์ (2519 หน้า 2) ได้กล่าวถึงบทบาทของครูในห้องถิ่นที่เด็กพูดภาษาถิ่นไว้ว่า

...ครูที่ออกไปปฏิบัติหน้าที่ตามโรงเรียนในหมู่บ้านต่าง ๆ มีความจำเป็นต้องรู้และเข้าใจในเรื่องราวของภาษาและขนบธรรมเนียมของท้องถิ่นที่ผ่าน ไปปฏิบัติงาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาษาถิ่น จะมีประโยชน์อย่างยิ่งสำหรับครูในด้านการสอน ครูต้องเป็นผู้มีความสามารถสูงในการสื่อสารกับนักเรียน การที่ครูเข้าใจภาษาถิ่นจะทำให้ครูสามารถสอน อบรมเด็ก ได้อย่างมีประสิทธิภาพสูง โดยเฉพาะการสอนภาษาไทยแก่เด็กเริ่มเรียนนั้น ภาษาถิ่นมีความจำเป็นอย่างยิ่ง...

รัตนา ศิริพานิช (2507, หน้า 72) ได้เสนอแนะคุณสมบัติของครูในห้องถิ่นที่เด็กพูดภาษาถิ่นว่า "ครูประจำชั้นที่จะสอนเด็กเหล่านี้ ควรพูดได้ทั้งสองภาษา เพื่อจะได้อธิบายเด็กแรกเข้าเรียนเป็นภาษาถิ่นก่อนในครั้งแรก แล้วจึงพยายามดึงเด็กให้ใช้ภาษาไทยกลางมากขึ้นเรื่อย ๆ"

สุนันทา มั่นเสกวิทย์ (2526, อ้างใน เตชะ จันดาพันธ์, 2527, หน้า 16) ได้เสนอแนวทางการสอน สรุปได้ดังนี้

1. วิธีที่ครูยึดหลักภาษาและการแปล ครูต้องพยายามให้เด็กเข้าใจหลักภาษาของภาษาที่สอง โดยอาศัยการแปลให้เด็กเข้าใจ การสอนจะใช้ภาษาแม่ในการอธิบาย ผู้สอนต้องมีทักษะในการใช้ภาษาแม่ของเด็กเป็นอย่างดี
2. การสอนโดยเริ่มใช้ภาษาที่สองโดยตรง เริ่มต้นด้วยบทสนทนาง่าย ๆ หากเด็กไม่เข้าใจ ครูจะใช้ภาพหรือสื่อประกอบ วิธีนี้ส่วนมากใช้ในกรณีครูจะพูดภาษาถิ่นไม่ได้
3. สอนโดยยึดการอ่านเป็นหลัก ไม่เน้นหลักภาษาเหมือนวิธีแรก แต่จะพยายามฝึกให้อ่านมาก ๆ
4. วิธีเน้นการฟัง และการออกเสียงที่ถูกต้อง วิธีนี้ถือว่าการออกเสียงและสำเนียงของภาษาที่สองเป็นสิ่งสำคัญ การสอนจึงเริ่มที่การฟัง แล้วจึงตามด้วยการอ่านและการเขียน

บทเรียนที่จะนำมาใช้ ครูจะใช้อุปกรณ์ที่หาได้ในท้องถิ่น เช่น นิทานพื้นเมือง ถ้าหากเด็กไม่เข้าใจ ครูก็ต้องแปลโดยการอาศัยภาษาแม่

5. วิธีที่เน้นทักษะทั้ง 4 คือ ฟัง พูด อ่าน เขียน ภาษาที่ 2 เป็นประการสำคัญ มุ่งให้เด็กใช้ภาษาที่ 2 ในชีวิตประจำวันมากที่สุด จัดทำงานเป็นกลุ่มให้เด็กฝึกใช้ภาษาที่สองในกลุ่ม หากมีเนื้อหาครูก็สอนซ่อมเสริมรายบุคคล

จึงพอจะสรุปได้ว่า ในการสอนภาษาแก่เด็กที่พูดภาษาถิ่นนั้น ครูควรจะต้องรู้ทั้งสองภาษา เพราะทำให้สามารถสื่อความหมายกับเด็กในระดับชั้นต้นๆ ได้เข้าใจง่ายขึ้น นอกจากนั้น ต้องเข้าใจวัฒนธรรมของท้องถิ่น มีความรักในท้องถิ่นนั้น เห็นความสำคัญของภาษาถิ่น เพราะในด้านคุณลักษณะ เชิงภาษาแล้ว ภาษาถิ่นก็มีคุณภาพ

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับนิทานพื้นบ้าน

ความหมายของนิทานพื้นบ้าน

การศึกษาวิชาคติชนวิทยา (Folklore) ในต่างประเทศได้มีมาตั้งแต่ปลายศตวรรษที่ 18 ตราบจนทุกวันนี้ สำหรับประเทศไทยนั้นได้เริ่มมีขึ้นประมาณปี พ.ศ. 2500 โดยมี กุหลาบ มัลลิกะมาส เป็นผู้ถอดข้อความบางส่วนจากหนังสือนิทาน (The folktale) ของ สตีธ ธรอมสัน (Stith Thompson) ออกเผยแพร่ นิทานมีความหมายตามรูปศัพท์ว่า เหตุเป็นเรื่องปรัมปราที่เล่าสืบต่อกันมา (จารุณี กองพลพรหม, 2516, หน้า 1) ในทางคติชนวิทยา กิ่งแก้ว อรรถการ (2519, หน้า 12) ได้ให้ความหมายว่า

... เป็นเรื่องเล่าสืบต่อกันมาเป็นมรดกทางวัฒนธรรม ส่วนใหญ่ถ่ายทอดด้วยวิธีมุขปาฐะ แต่ก็มีอยู่เป็นจำนวนมากที่ได้รับการบันทึกไว้แล้ว สำหรับนิทานภาษาเขียนซึ่งมีต้นเรื่องจากคติชน แต่มาได้รับการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงด้วยแบบทางวรรณศิลป์และถ่ายทอดกันในหมู่นักภาษาหนังสือนั้น มิใช่ข้อมูลปฐมภูมิของนักคติชน แต่ก็อยู่ในความสนใจ เพื่อประโยชน์ในการศึกษาเปรียบเทียบกับข้อมูลมุขปาฐะ และเพื่อประโยชน์ในการศึกษาวิวัฒนาการกับลักษณะเฉพาะของลีลาโวหารทั้งสองแบบ...

กุหลาบ มัลลิกะมาส (2509 หน้า 99) ได้กล่าวถึงลักษณะนิทานพื้นบ้านไว้สรุปได้ว่าเป็นเรื่องเล่าด้วยถ้อยคำธรรมดา เป็นภาษาร้อยแก้ว ไม่ใช่ร้อยกรอง เป็นเรื่องทีเล่ากันด้วยปากสืบกันมาเป็นเวลาช้านาน แต่ต่อมาในระยะหลังเมื่อการเขียนเจริญขึ้นก็อาจเขียนขึ้นตามเค้าเดิมที่เคยเล่าด้วยปากเปล่า โดยไม่ปรากฏว่าผู้เล่าดั้งเดิมเป็นใคร อ้างแต่ว่าเป็นของเก่าฟังมาจากผู้เล่า ซึ่งเป็นบุคคลสำคัญยิ่งในอดีตอีกต่อหนึ่ง

ประเทือง คล้ายสุนทรณ์ (2531, หน้า 62) ได้ให้ความหมายนิทานพื้นบ้านว่าเป็นเรื่องเล่าที่ชาวบ้านพูดเรื่องขึ้นเล่าสู่กันฟังถ้อยคำธรรมดา เป็นภาษาร้อยแก้ว หรือถ้อยคำสำนวนของชาวบ้านในแต่ละท้องถิ่น เล่าสืบกันมาเป็นเวลาช้านาน จนไม่ทราบว่ามีใครเป็นคนต้นคิดแต่งขึ้น โดยมักจะขึ้นต้นว่า นานมาแล้ว หรือกาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว เป็นการเริ่มเรื่อง

กล่าวโดยสรุป ความหมายของนิทานพื้นบ้าน คือ เรื่องที่เล่าสืบเนื่องต่อกันมาเป็นทอดๆ จนถึงปัจจุบัน อาจเป็นเรื่องที่อิงความจริง หรือแต่งขึ้นตามจินตนาการของผู้เล่า ดังนั้นในเนื้อเรื่องของนิทานอาจเป็นเรื่องที่เหลือเชื่อ ไม่สมเหตุผล หรือแสดงอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ต่าง ๆ เพื่อให้ความบันเทิงแก่ผู้ฟัง แต่สิ่งที่แฝงอยู่คือคติเตือนใจหรือแนวทางปฏิบัติที่ถูกต้องควรในการดำรงชีวิต

นิทานแบ่งออกได้หลายรูปแบบตามแต่จะยึดสิ่งใดเป็นเกณฑ์ ซึ่งก็มีผู้จำแนกหลาย ๆ วิธี สตีธ ทอมป์สัน (Stith Thompson, 1946, p. 96) กล่าวถึงวิธีแบ่ง 4 วิธี คือ

1. การแบ่งนิทานตามเขตพื้นที่ (Area)
2. การแบ่งนิทานตามรูปแบบ (Form)
3. การแบ่งนิทานตามแบบเรื่องของนิทาน (Type-Index)
4. การแบ่งนิทานตามอนุภาคหรือสารัตถะ (Motif-Index)

นอกจากการแบ่งนิทานออกเป็นทั้ง 4 วิธีดังกล่าวแล้ว กิ่งแก้ว อรรถากร (2519 หน้า 144)

ได้แบ่งนิทานออกตามเนื้อหาโวหารและโครงสร้างออกเป็น 6 ชนิดคือ

1. นิทานไม่รู้จัก เป็นนิทานที่มีลักษณะพิเศษในโครงสร้างคือมีการเล่าซ้ำเป็นช่วง จะเปลี่ยนเฉพาะคำบางคำเท่านั้น
2. นิทานเรื่องสัตว์ เป็นเนื้อเรื่องที่สัตว์เป็นตัวละคร
3. นิทานคติ มีเนื้อหาเชิงสอนใจ โครงสร้างของเรื่องแสดงค่าของกฎแห่งกรรม
4. มุกตลก เป็นเรื่องสั้นที่ตลกขบขัน แสดงถึงความโง่หรือปัญญา ไหวพริบของตัวละคร
5. เรื่องไม้ เป็นเรื่องเหลือเชื่อ ไม่สมเหตุสมผล
6. นิทานทรงเครื่อง เนื้อหาจะเกี่ยวกับบุคคล เหตุการณ์และบรรยากาศที่วิจิตรพิสดาร รัญจวน อินทรกำแหง (2520, หน้า 97-99) ได้แบ่งนิทานนี้บ้านออกตามลักษณะ

ดังนี้คือ

1. นิทานปรังปร่า เป็นเรื่องสมมุติที่ค่อนข้างยาวซับซ้อน กำหนดตัวบุคคล เวลาและสถานที่แน่นอนไม่ได้ แสดงอิทธิฤทธิ์แฝงคุณธรรม
2. นิทานท้องถิ่น เป็นเรื่องเหตุการณ์เดียว และมีเรื่องของความเชื่อ ขนบธรรมเนียม ประเพณี เข้ามาเกี่ยวข้องด้วย หรืออาจเป็นเรื่องเกี่ยวกับวีรบุรุษประจำชาติ แบ่งย่อยออกได้เป็นนิทานที่อธิบายว่าทำไม เช่น ทำไมเสือมีลาย นิทานเกี่ยวกับสมบัติลายแทง นิทานเกี่ยวกับความเชื่อและนิทานเกี่ยวกับวีรบุรุษ
3. เทพนิยาย คือ นิทานที่มีนางฟ้า เทวดาเป็นตัวสำคัญ
4. นิทานเกี่ยวกับสัตว์ คือ นิทานที่สัตว์พูดได้ มีการคิด หรือมีการกระทำอย่างมนุษย์
5. นิทานตลกขบขัน เป็นเรื่องสั้นๆ ที่แสดงให้เห็นถึงความโง่เขลา ไหวพริบ ปัญญา หรือการผจญภัยที่พิสดาร

เวาน์ เพลงเออ นักคติชนวิทยาชาวเดนมาร์ก (2519, หน้า 22-30) ได้รวบรวม นิทานพื้นบ้านของภาคเหนือของไทยไว้ ได้จัดแบ่งนิทานเป็นกลุ่มใหญ่ 10 กลุ่มดังนี้ คือ

1. จักรวาลและธรรมชาติ เช่น พระอาทิตย์ พระจันทร์ ดาวมฤตยู สัตว์ ต้นไม้ ภูเขา
2. นิทานสุภาษิต
3. นิทานสัตว์
4. นิทานรักใคร่
5. นิทานความฉลาด และความโง่
6. นิทานผี
7. นิทานที่มีปริศนาเป็นแก่นของเรื่อง
8. นิทานทางพุทธศาสนา
9. นิทานตำนานและประวัติศาสตร์
10. นิทานกลุ่มผสม ที่ไม่สามารถจัดเข้าประเภทใดประเภทหนึ่ง

คุณค่าของนิทาน

นิทานที่ปรากฏอยู่ในทุกชาติทุกภาษา แม้จะมีความแตกต่างในด้านเนื้อเรื่อง แต่จุดมุ่งหมายของนิทานเป็นอย่างเดียวกันคือมุ่งให้ผู้ฟังได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลิน เป็นเครื่องบันเทิงใจยามว่างงาน สอนให้บุคคลทำความดี เช่น ความกตัญญูต่เวที ความซื่อสัตย์ ความมีน้ำใจ เอื้อเฟื้อ คนในสมัยโบราณนิยมใช้นิทานเป็นเครื่องมือในการอบรมนิสัยของเยาวชน และถือว่านิทานเป็นอุปกรณ์ปลูกฝังลักษณะของชาติที่ยังเป็นการถ่ายทอดความคิด วิถีชีวิตและวัฒนธรรมในสังคม กิ่งแก้ว อรรถากร (2514, หน้า 8) กล่าวว่านิทานมีบทบาทสำคัญในการเสริมสร้างบุคลิกภาพมีพลัง ใฝ่ก้าวหน้าทัศนคติ และพฤติกรรมของแต่ละบุคคลและของสังคมได้ นั่นแสดงว่าบทบาทของตัวละครในนิทานย่อมมีสิ่งดึงดูดใจให้บุคคลลอกเลียนแบบทัศนคติและพฤติกรรมของตัวละครนั้นๆ เพราะการฝึกนิสัยและการปลูกฝังคุณธรรมต่างๆ สามารถปลูกฝังได้โดยการให้เด็กเห็นแบบอย่าง การลอกเลียนแบบลักษณะและการกระทำของบุคคลอื่น เป็นม่อเกิดของการยอมรับลักษณะทั้งที่ดีและไม่ดีโดยง่าย ตัวแบบที่เด็กจะเลียน ส่วนใหญ่จะเป็นตัวแบบที่ใกล้ชิด อาจเป็นคนในชีวิตจริง หรือสัญลักษณ์ เช่น คำพูด เอกสาร โสตทัศนวัสดุและนิทาน การเลียนแบบตัวละครในนิทาน นอกจากจะมีผลต่อพฤติกรรม ยังช่วยพัฒนาจิตใจ ในขณะที่เด็กได้ฟังหรือ

อ่านนิทาน ถ้าเด็กได้แสดงบทบาทเลียนแบบตัวละครในเรื่องจะเป็นการพัฒนาจิตลักษณะที่ดีที่สุด และถ้าหากเนื้อหาในนิทานเป็นเรื่องใกล้ความจริง เช่น เทพนิยายหรือนิทานปรัมปรา จะให้ผลต่อจิตลักษณะของเด็กได้ดีกว่านิทานที่มีเนื้อหาใกล้ชีวิตจริง นอกจากนี้เด็กที่ได้ฟังนิทานที่ตัวแบบมีความเพียรพยายาม ฝ่าฟันอุปสรรคจนบรรลุความสำเร็จจะมีพฤติกรรมใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าเด็กที่ฟังนิทานไม่มีคุณค่า (สุขสมร ประพัฒน์ทอง, 2521, หน้า 72-73) นอกจากนี้ นิทานยังช่วยให้เด็กได้คลายความเครียด ส่งเสริมพัฒนาการด้านอารมณ์ต่างๆ ส่งเสริมความคิดให้เด็กได้มีจินตนาการ ในขณะที่ได้ฟังหรืออ่านนิทาน ดังที่นิทานจึงเป็นเครื่องมือที่ใช้สอนจริยศึกษา จิตวิทยา สังคมวิทยา และเป็นเครื่องมือที่ช่วยพัฒนาทักษะการอ่านได้ การนำเอานิทานมาปรับปรุงเขียนใหม่ให้เหมาะสมกับวัย เลือกเรื่องที่ตรงกับความสนใจ จะพัฒนาทักษะการอ่านของนักเรียนได้ดีตลอดจนทำให้เกิดความสนุกสนานในบทเรียน (สมชาย ตันติสันติสม, 2527, หน้า 38) นอกจากนี้ มี พยอมยงค์ (2529, หน้า 243-244) ซึ่งกล่าวถึงนิทานพื้นบ้านล้านนาไทยไว้ว่า

...นิทานพื้นบ้านล้านนาไทยแต่ละเรื่อง ได้ให้คุณค่าทางด้านความสนุกสนาน เพลิดเพลิน ตลอดจนให้ความรู้ความเข้าใจ ขนบธรรมเนียมประเพณี วัฒนธรรมอันดีงามของไทย สามารถเป็นเครื่องมือหล่อหลอมอัธยาศัยจิตใจของคน... การนำเอานิทานไปเล่าเรื่องประกอบการสอน ย่อมทำให้เป็นเครื่องมือ ทำให้เกิดเพลินและเสริมความรู้ แบ่งเบาภาระที่ต้องสอนเนื้อหาอย่างเดียว โดยอาศัยบุคคลาธิฐานเป็นตัวช่วยประกอบ นอกจากนี้ นิทานแต่ละเรื่องยังให้ข้อเท็จจริงและช่วยด้านการอ่าน การเขียน การใช้ภาษาที่ถูกต้อง เป็นการเพิ่มทักษะ การศึกษาเรื่องนิทานจึงเป็นปัจจัยให้เกิดความรู้ ทั้งทางทฤษฎี และแนวปฏิบัติด้วยทั้งสองทาง...

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ก่อเกียรติ สอนสะอาด (2526) ได้ศึกษาเรื่อง "การสร้างต้นแบบนิทานพื้นเมือง พัฒนาทักษะการอ่านให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5" โดยเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลในการอ่าน

ระหว่างกลุ่มทดลองที่เรียนต้นแบบจากต้นแบบนิทานพื้นเมืองกับกลุ่มควบคุมที่เรียน โดยวิธีปกติ ผลการวิจัยปรากฏว่า ต้นแบบนิทานเรื่อง โป๊ะเงิน-โป๊ะทอง มีความง่ายเหมาะกับนักเรียน และนักเรียนมีสัมฤทธิ์ผลในการอ่าน ก่อนเรียนและหลังเรียนต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สุนันทา มั่นเสกวิทย์ (2525) ได้ศึกษาเชิงบรรยาย โดยใช้นิทานพื้นเมืองมาช่วยเสริมการพัฒนาโปรแกรมการอ่านสำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้นที่ไม่ได้ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาพูด โดยได้เลือกนิทานพื้นเมืองชาวมุสลิม เรื่องการผจญภัยของพระสุธมาเรียบเรียงนิทานขึ้นใหม่ ให้มีระดับความง่าย เหมาะกับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1, 2 และ 3 การศึกษาเรื่องนี้ แสดงให้เห็นว่า นิทานพื้นเมืองเรื่องนี้ สามารถนำมาใช้ประโยชน์ในการสร้างกิจกรรมให้ตรงกับวัตถุประสงค์ การฟัง การอ่าน และหลักภาษาได้

เดชา จันดาพันธ์ (2527) ได้ศึกษาการใช้นิทานพื้นเมือง เพื่อส่งเสริมการอ่าน สำหรับนักเรียนที่พูดภาษาถิ่นอีสาน ผู้วิจัยได้นำนิทานท้องถิ่นเรื่อง ก่องข้าวน้อยฆ่าแม่ มาเรียบเรียงใหม่ ให้ระดับความง่ายเหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผลการวิจัยปรากฏว่าหลังจากนักเรียนได้รับการสอน โดยใช้นิทานเสริมการอ่าน นักเรียนมีความสามารถในการอ่านเพิ่มขึ้น และผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

อุทัย วรสุวรรณรักษ์ (2529) ได้ศึกษาเรื่อง อิทธิพลของนิทานพื้นบ้าน ที่มีต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย ของชาวไทยภูเขาเผ่าเย้า บ้านห้วยแม่ซ้าย พบว่า การนำนิทานพื้นบ้านไปประยุกต์ใช้กับการเรียนการสอนมีประโยชน์มาก เพราะทำให้บทเรียนมีความสัมพันธ์กับชีวิตของนักเรียนและการศึกษาแบบธรรมชาติ เนียมประเพณี ลัทธิความเชื่อ ตลอดจนแนวคิดของชาวเขาจากนิทานพื้นบ้าน มีประโยชน์ต่อการพัฒนาและการทำงานของเจ้าหน้าที่กรมประชาสัมพันธ์และผู้ที่เกี่ยวข้องมาก

งานวิจัยต่างประเทศ

ชาลส์ สโนว์ กูธรี (Charles Snow Guthrie, 1976) ได้ศึกษาเรื่องการศึกษานิทานและความเชื่อถือของชาวบ้านในแมริแลนด์เพื่อเป็นแหล่งข้อมูลสำหรับจัดโปรแกรมภาษาอังกฤษในโรงเรียน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อรวบรวมคำประพันธ์ต่างๆ ที่เป็นนิทาน ความเชื่อถือของชาวบ้านในแมริแลนด์ เพื่อนำไปใช้ในโปรแกรมการเลือกวิชาภาษาอังกฤษ ศึกษาทัศนคติของครูที่มีต่อคำประพันธ์ ศึกษานิทานพื้นบ้านที่ใช้ในโรงเรียนและศึกษาการจัดอบรมเกี่ยวกับนิทานพื้นบ้านของครูที่สอนนิทานพื้นบ้านและครูที่จบจากระดับวิทยาลัยและมหาวิทยาลัย ผลการศึกษาปรากฏว่า ทำให้โรงเรียนมัธยมศึกษาในแมริแลนด์ เปิดสอนนิทานพื้นบ้านในโปรแกรมวิชาเลือกและพบว่าคำประพันธ์ต่าง ๆ ในนิทานมีคุณค่า ครูส่วนใหญ่ไม่เคยเรียนวิชา นิทานพื้นบ้าน วิทยาลัยและมหาวิทยาลัย 7 สถาบันในแมริแลนด์ เปิดสอนวิชาเกี่ยวกับนิทานพื้นบ้าน 1 วิชา หรือมากกว่า มี 3 สถาบันเปิดสอนในระดับบัณฑิตวิทยาลัยและอีก 1 สถาบัน เปิดสอนเป็นวิชาโท

คว็อก (Kwok, 1976) ได้นำเอานิทานพื้นเมืองของจีนมาเขียนเป็นบทเรียน 10 เรื่อง แต่ละเรื่องได้สะท้อนให้เห็นขนบธรรมเนียมของจีน โดยเขียนเป็นแบบเรียนภาษาอังกฤษก่อน แล้วแปลเป็นภาษาจีนในหน้าเดียวกัน หน้าถัดไปเป็นภาพที่สอดคล้องกับข้อความที่เขียนแบบเรียนที่เขียนเสร็จแล้วนำไปใช้กับเด็กจีนในสหรัฐอเมริกา ซึ่งเด็กเหล่านี้เป็นเด็กสองภาษา ปรากฏว่าทำให้พัฒนาการทางภาษาของเด็กเหล่านั้นดีขึ้น

คร็อก (Crook, 1979) และ เวสเทิร์น (Western, 1980) ซึ่งต่างก็ได้ศึกษาถึงนิทานของชนชาติต่าง ๆ มีความเห็นสอดคล้องกันสรุปได้ว่า นิทานพื้นเมืองช่วยสร้างเสริมให้เด็กเห็นลักษณะที่ต่างกันของตัวละคร มีวิธีการดำเนินเรื่องและการจบของเรื่อง ซึ่งสร้างความสนใจการอ่านให้มากขึ้น นอกจากนั้นยังเป็นพื้นฐานสำหรับเด็กที่จะเชื่อมโยงไปสู่การเรียนวิชาอื่นๆ และยังได้แนะนำว่าการใช้นิทานพื้นเมืองสอนเด็กนั้นสอดคล้องกับพัฒนาการและควรจัดอภิปรายกลุ่มเพื่อให้เด็กได้แสดงความคิดเห็น ความรู้สึกของตนเอง ที่มีต่อตัวละครด้วย